

Yeter ki İnsan Sarılsın İnancına

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Mart 2018

Toprak öğütüyor sessizliği;
Gölgelerden nasiplendiğim kadarım,
Gölgede saklıyım, demek olsa gerek
Soytarı bir düşte hapsedilmişliğim.

Kelamın yettiğine talibim,
Keza evrende
Bir zerreye tekabül eden benliğime
Sorgu yüklediğim.
Gönlün beyitlerinde serdim sereli kimliği;
Buz tutan nefesinde kaderin
Soyutlandığımın da tescili
Her aşka ramak kala
Başımın öne düştüğü;
Soldaki ağrıdan yana derdimi de
Ele verirken belli belirsiz
Bir tefekkür de değil hani
Niyazımı dillendirdiğim
Bilinmezin bir vakti.

Bir dolum.
Bir dolunay.
Kuytuda yeşeren bir yapraktan hallice.
İç geçiren bir serzeniş
Aslı astarı benzersiz bir direniş
Yine celbinde ömrün
Yokluk adına biriken varlık ötesi
Sayısız hadise.
Kirli yanağından öperken
Masum çocukların sığınağı
Yine anne koynu
Ve batağında karanlığın
İzdüşümü yine engin ruhların
Serildikleri o rahle:
Bilinmezin gizemi,

Neferi yüređin aslında
Yine niyazlarda saklı bunca dileđi
Bildirirken Tanrıya.

Yandan çarklı bir vazgeçiş,
İkbalî ömrün
Üç beş posta adresi:
Asla ulaşmayan mektuplardan alacaklı,
Kıyamın sunumunda
İlahî Aşkın eriştiği her yürek
Hele ki yarası derin bir kesit
Ebediyete intikal eden hayallerine
Kestiđin bilet kadar saçma
Dönülmez akşamın ufkunda
Bir de soldururken içindeki umudu.

Gözden göze yansıyan,
Reveransı duyguların
Yine kazan kaldıran isyanların
Son durađı:
Ettiđin her tvbede
Olmazın oluru bir duadan çıkıp da yola
Hak nezdinde hangi beşer
Bir diđerinden kirli,
Deme kaygınla
Yeter ki insan sarılsın inancına.